

PETER & HAAK

DE LAATSTE DAGEN

GESCHREVEN DOOR DIMITRI BALCAEN
REDACTIE DOOR DAVINIA PORREYE

MET DANK AAN MEAGHANN BAEKEN, PETRA DOOM, MATHIAS MAHO EN JELMER PANMAN
VOOR HET GEBRUIK VAN HUN KARAKTERS, DE INSPIRATIE DIE ZE MIJ GAVEN EN HUN DIERBARE VRIENDSCHAP

COPYRIGHT © DIMITRI BALCAEN 2022
GEBASEERD OP 'PETER PAN' DOOR J. M. BARRIE

**AAN DE BUITENBEENTJES DIE HUN
PLEKJE IN DE WERELD ZOEKEN**

Thuis is wat je er zelf van maakt

**ANDERE WERKEN VAN
DIMITRI BALCAEN**

ZUSTERS VAN HET ATOOM

Zusters van het Atoom - De Jacht

Zusters van het Atoom - Collisie

Zusters van het Atoom - Het Complete Verhaal

PETER & PAN

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd

Peter & Pan - How Peter became Pan

Peter & Pan - Hoe Peter Pan werd - Hardcover

Peter & Pan - How Peter became Pan - Hardcover

Peter & Wendy - Het Originele Verhaal

Peter & Wendy - The Original Story

Peter & Wendy - Het Originele Verhaal - Hardcover

Peter & Wendy - The Original Story - Hardcover

APOTHEOSE

Apotheose - Ontsnappen aan de zwaartekracht

GRIMOIRE

Grimoire - De Goden van Morgen

Grimoire 2 - De Dorre Wereld (2022)

INHOUDSTAFEL

WAT VOORAF GING	1
0 Proloog	3
1 De laatste dochter	7
2 De laatste zoon	15
3 Oude vriend	25
4 De duivelsdriehoek	39
5 Moeder Natuur	47
6 Bondgenoten	57
7 Plato's grot	75
8 Avernus	87
9 Katabasis	97
10 De eeuwige vlakte	107
11 Victorie	129
12 Onder de Nimmerboom	145
13 Prinsen van de hel	159
14 Tweestrijd	169
15 Het laatste verzet	183
16 Hartenbreekster	189
17 De dood van magie	197
18 Dromen en sterren	207
19 Een jaar later	213
20 De belofte	217

PETER & PAN

WAT VOORAF GING

De goden spelen al langer met het lot van de mens. Maar van zodra ze met het lot van hun soortgenoten begonnen te spelen, leidde het tot hun onvermijdelijke ondergang.

De leugens die Apollon verspreidde en de gruweldaden van Pan & Dionysos die erop volgden, brachten uiteindelijk het hele Pantheon op hun knieën. Slechts enkele wezens die geschapen waren door goddelijke magie wisten deze ramp te vermijden. Hun thuis werd een Nimmerland, een eiland dat balanceerde op de rand van realiteit en fantasie. Een creatie van Pan & Dionysos. Maar waar ze de kracht daarvoor haalden, was ieders vraag.

Eeuwenlang leefden ze in relatieve vrede. Af en toe verdween Pan voor weken of zelfs maanden aan een stuk om dan plots terug te komen met een groep kinderen. Kinderen. De ultieme bron van geloof. Precies wat Pan & Dionysos nodig hadden om hun bestaan, en dat van het eiland, gaande te houden.

Toch komt aan alles een eind. Dit einde kwam er toen Pan de fout maakte om de verkeerde man uit te dagen. James Barrie, een zeevaarder die hemel en aarde zou verschuiven om zijn zoon, Peter, te redden. Het was een gecalculeerd risico van Pan, maar rekenen was duidelijk niet zijn sterkste punt. Met behulp van Hermes ontwaakte James terug zijn ware aard, de zonnegod Apollon, en wist hij na een moeilijke strijd uiteindelijk zowel Dionysos als Pan te verslaan.

Toch kwam deze overwinning niet zonder een zware tol. De zielen van zowel Peter als James werden vermengd met die van Pan. De bloeddorst maakte van James een moordlustige piraat die door het leven ging als kapitein Haak, terwijl Peter achter bleef met een eerder ondeugende schaduw die hem in de verkeerde richting gidste. Toch vond het eiland een manier om de nieuwe status quo te hanteren en al vlug volgde er een ongemmaakte

balans.

Het duurde eeuwen voor die balans opnieuw verstoord zou worden. Ditmaal was het vanwege de komst van Wendy, een verre afstammeling van Peters moeder, die voor het eerst in jaren verandering teweegbracht bij de jongen die niet wilde opgroeien. Kapitein Haak verwisselde het tijdelijke voor het eeuwige toen de krokodil hem eindelijk te pakken kreeg. Wendy en haar broertjes vertrokken terug naar huis, niet wetend wat voor onherroepelijke schade ze hadden berokkend.

De ongemakkelijke balans tussen de twee kanten van Pan was lang het enige geweest dat het eiland gaande hield. Langzaam maar zeker begon de magie af te zwakken. Peter Pan verloor zichzelf terwijl het eiland een eigen willetje begon te ontwikkelen.

Of het eiland nog gered kan worden? Dat lot zal afhangen van een groep ongebruikelijke helden.

PROLOOG

‘Heb jij het ook gevoeld?’

De schim, gehuld in schaduwen en een versleten rode mantel, knikte. Bezorgd plaatste het figuur een hand op de stam van de levende boom die net die vraag had gesteld. Een bezorgde houten blik viel duidelijk af te lezen van Hedone, de moeder van alle feeën.

‘Ze ontwaakt... De tijd begint terug normaal te vloeien.’ zei de schim.

Hedone slaakte een zucht. Het was precies zoals ze had gevreesd. Al eeuwenlang werd ze in leven gehouden door de magische energie die haar vrijelijk geschonken werd door de wortels die overheen het eiland verspreid lagen. Maar de afgelopen jaren veranderde die rivier van macht langzaam in een miezerig stroompje dat nu uiteindelijk helemaal was opgedroogd.

De moeder der feeën reikte uit met haar geest en speurde het volledige eiland af. Al vlug werd het duidelijk dat zij lang niet het enige slachtoffer was. Nimmerland viel niet meer te herkennen. In de haven lag geen enkel schip meer. Er bleef nog slechts een handvol inboorlingen over. En zelfs het gelach van kinderen was volledig verdwenen.

Een diepe rot had het eiland onherroepelijk aangetast.

‘Alles is stervende...’

‘Precies.’ antwoordde de schim uitgeput.

‘Hoeveel tijd hebben we nog?’

‘Dat weet zelfs ik niet. Er zijn op dit moment nog teveel mogelijkheden.’

‘Dus we kunnen het nog stoppen?’

‘Misschien.’

‘Dat is goed genoeg voor mij. Wat moet er gebeuren?’

‘Er is iets dat alleen jij kan doen.’

‘Alleen ik?’ vroeg Hedone peinzend.

De schim keek omhoog. Daar, in de nu kale takken, hing één enkele cocon. Ooit was ze omringd door honderden omhulde zusters, maar een voor een stierven ze af naarmate Hedone verzwakte. Dat maakte van dat kleine ongeboren schepsel de allerlaatste fee.

‘Hoe kan één fee het verschil maken?’

‘Door de juiste bondgenoten te verzamelen.’

Hedone aarzelde. Voorheen kostte het haar nauwelijks moeite om haar dochters leven in te blazen. Nu zou dat ene kind haar haar goddelijkheid kosten.

‘Ah... Misschien is het tijd voor nog een avontuurtje.’

Hedone sloot haar ogen. Haar geest reikte uit overheen het eiland, zoekend naar alle laatste greintjes macht die ze maar kon verzamelen. Kleurrijke energie stroomde zichtbaar overheen de schors van Hedone’s boom recht op die klein cocon af. Daar wikkelde het zich rond het omhulsel. In tegenstelling tot de andere feeën zou zij geen vader hebben. De laatste dochter van Hedone zou een product zijn van haar liefde voor het leven.

Als een ontluikende waterlelie opende de cocon zich. De insectachtige vleugels van het feetje ontplooiden zich terwijl ze met moeite haar paarse ogen opende. Een persoonlijke toets die Hedone met liefde had geschonken.

Het kleine wezentje daalde langzaam naar beneden. De wereld was nieuw voor haar. Zelfs voor de ondergang van dit eiland was het een grote enge plek voor iemand als haar. De takken van Hedone reikten liefdevol uit om haar te ontvangen. De weinige bloemblaadjes van enkele overgebleven viooltjes werden voorzichtig rond haar kind gewikkeld.

‘Dochter van me. Ik heb je alles geschonken dat ik had. Mijn macht, mijn kennis en zelfs mijn liefde voor het leven. Veel tijd heb ik niet meer. Het lot van dit eiland ligt nu in jouw handen... en die van haar.’

Eén van de takken wees in de richting van de schim die in stilte het schouwspel had bewonderd. Het feetje keek om en aarzelde.

‘Ga nu maar. Ik beloof je dat we elkaar terug zullen zien.’

Dat gaf wat hoop aan het kleine wezentje. Het kostte wat moeite, maar uiteindelijk kreeg ze haar vleugels aan de praat. Hedone grijnsde zachtjes. Ze was vergeten hoe hard ze het rondwarrelend feeënstof had gemist.

De schim reikte haar hand uit zodat het feetje er op kon landen. Dan bracht ze het nieuwgeboren schepsel tot vlak bij haar gezicht. Zelfs van die afstand kon haar gelaat nog niet gezien worden. Ze fluisterde de opdracht zachtjes in bij de fee, zo stil dat het leek alsof ze vreesde dat de rot die aan Hedone’s wortels vrat mee zat te luisteren. Voor eens was Hedone zelf niet zo nieuwsgierig. Wat er ook verteld werd, het maakte niet uit, zolang het maar een verschil zou maken.

Na het influisteren van haar opdracht hief de schim haar hand hoog de lucht in. De fee steeg op en keek nog een laatste maal terug om.

‘Vind hen. Alleen zij kunnen haar nu nog stoppen.’

I

DE LAATSTE DOCHTER

Na uren huilen bleven er niet veel tranen meer over.

De weinige die nog aan Moira's wimpers hingen, veegde ze met haar mouw weg. Ze snoot nog even in haar zakdoek en krabbelde terug recht. Haar moeder zou het niet anders gewild hebben. Een Darling blijft nu eenmaal niet bij de pakken zitten.

En over pakken gesproken... Dat stond Moira nog op te wachten. Als laatste lid van haar lijn was het aan haar om het appartement van haar moeder klaar te maken voor de volgende huurder. Op hulp kon ze helaas niet rekenen. Na het vroege overlijden van haar man had Hilda, Moira's moeder, zich haast compleet afgezonderd van de maatschappij. Dat verklaarde waarom er nauwelijks mensen aanwezig waren voor de begrafenis. Soms had Moira het gevoel dat zij het enig contact was dat haar moeder nog met de buitenwereld had. Zo was de dood mogelijk een verlossing voor haar moeder. In het beste geval was ze nu terug samen met haar geliefde man. In het slechtste geval was ze nu eindelijk verlost van haar pijn. Veel troost bracht dit echter niet bij Moira.

Opnieuw keek ze rond in de rommelige kamer die haar moeder had achtergelaten. Ze had geen idee waar ze moest beginnen in haar eentje. Ten einde raad nam ze maar gewoon een lege doos en begon ze om het even wat erin te smijten. Ze was toch niet van plan om iets van deze spullen te behouden. Waarom dan de moeite nemen om alles te sorteren?

Naar het einde van haar leven toe had Hilda duidelijk alle moed opgegeven. Lege blikjes frisdrank en half opgegeten kant-en-klaarmaaltijden verdwenen vlug in een vuilzak op de gang terwijl Moira probeerde niet te kokhalzen.

Tijdens het opruimen had een redelijke wolk stof zich verzameld in de muffe zolderkamer. Ondanks de koude avondlucht besloot Moira toch maar het raam te openen. Ze had vandaag al lang genoeg gesnotterd zonder haar allergieën. Langs haar neus ademde ze diep in. Het was ongevoelbaar stil in de straat. Er viel geen wolkje te bespeuren. Alle sterren fonkelden helder aan de hemel. Moira dacht heel even dat het een eerbetoon aan haar moeder was, maar wimpelde dat idee al vlug af als belachelijk. Gelijk had ze. Als ze iets over de sterren wist, dan had ze direct geweten dat het een waarschuwing was.

Met enige tegenzin besloot Moira om niet langer te blijven treuzelen. Het was al laat en ze had geen zin om te overnachten in de ruimte waar haar moeder was overleden. Als ze een tel langer had blijven kijken, had ze misschien het lichtpuntje opgemerkt dat zich als een vallende ster door de hemelen rept.

Ondertussen was een groot deel van de rommel reeds opgeruimd. Moira kon zich al veilig door de kamer bewegen zonder zich zorgen te maken over uitglijden op een rondslingerend kledingstuk. Het was tijd om te beginnen aan de boeken.

Dat haar moeder een fervent lezer was, wist Moira maar al te goed. Haar vroegste herinneringen waren van de avonden waarop haar moeder sprookjes voorlas voor het slapengaan. Moira hoopte dat boek toch terug te vinden tussen alle anderen. Zo had ze tenminste nog iets mooi om haar moeder aan te herinneren. Om de andere boeken gaf ze niet. Na de onverwachte hartaanval van haar vader veranderde het lezen van escapisme naar ontsnappen voor haar moeder. Gedaan met de sprookjes. Welkom in de harde realiteit.

Toch kon Moira het niet laten om de rug van ieder boek te lezen dat ze in haar handen kreeg. Voor haar waren het absurde boeken die spraken over mythologie, alternatieve geschiedenissen en ... haar familie?

Toen Moira het boek in haar handen hield, herkende ze onmiddellijk het handschrift van haar moeder op de kaft. Kalligrafie was ooit een passie van haar geweest. Het was duidelijk

goed van pas gekomen bij het uitwerken van deze stamboom.

‘De Darling familie...’ las Moira hardop.

Ze kon niet anders dan even grijnzen. Het was één van de weinige zaken die ze leuk vond aan haar familie. Een traditie die begon bij haar betovergrootmoeder Wendy. Ze weigerde resoluut haar achternaam te veranderen toen ze huwde. Volgens haar zou de beschermengel van hun familie haar anders niet meer kunnen vinden. Toen uiteindelijk haar eigen dochter Jane met hetzelfde idee afkwam, werd het al vlug duidelijk dat iedere Darling dochter hetzelfde pad zou volgen. Het was dus met enige trots dat Moira haar achternaam droeg.

Voorzichtig begon ze door het handgebonden boek te bladeren. Al vlug werd duidelijk dat dit niet enkel het werk van haar moeder was. Daarvoor waren de pagina’s aan de voorkant veel te bruin en gerafeld. Naarmate Moira verder bladerde herkende ze de namen van haar voormoeders. Wendy, Jane, Margaret en uiteindelijk Hilda. Helemaal aan het einde waren er blanco pagina’s toegevoegd. In die sierlijke kalligrafische letters stond Moira’s eigen naam. Een hoofdstuk voor haar eigen avontuur in dit erfstuk.

Erfstuk.

Bij dat idee zuchtte Moira. Ze zou haar moeder moeten teleurstellen. De lijn van Darling vrouwen zou bij haar eindigen. Al van jongs af aan wist Moira dat ze nooit kinderen wilde hebben. Dat ze enkele jaren daarna beseftte dat ze een voorkeur had voor vrouwen, was de laatste nagel aan de doodskist. Moira maakte zich daar niet druk om, maar het was duidelijk dat haar moeder er tot het bittere eind anders over dacht.

Om het idee van haar moeders misplaatste teleurstelling te verdringen, bladerde Moira vlug terug naar het begin van het boek. In grote letters las daar “Peter & Wendy”.

Ze herinnerde zich dat sprookje nog maar al te goed. Het was het enige waarvoor haar moeder nooit een boek bij de hand hield. Wat genoot ze toch van de verhalen over haar betovergrootmoeder die avonturen had beleefd op een magisch

eiland vol piraten, inboorlingen en enge beesten! Haar moeder had zelfs geprobeerd haar wijs te maken dat Peter Pan haar in haar jeugd had bezocht, al was hij volgens haar op dat moment niet meer dan een schim van zijn vroegere zelf. Een verwarde bange jongen die zocht naar vrienden die er al lang niet meer waren.

Er was zelfs een avond waarop haar moeder had beloofd dat Peter Pan op een nacht ook haar zou bezoeken. Voor zover Moira zich kon herinneren, was dat de eerste maal dat ze teleurgesteld was in haar moeder. Want uiteindelijk heeft Peter Pan haar nooit bezocht.

Na even staren klapte Moira het boek dicht. De herinneringen die het met zich mee droeg, waren niet allemaal even mooi. Toch kreeg ze het niet over haar hart om het bij de afgewezen boeken te smijten. Met gemengde gevoelens plaatste ze het op de hoek van de naburige tafel waar de weinige spullen opstonden die ze mee zou nemen naar huis. Voorlopig bestond het uit een stapel oude fotoboeken, keukengerei dat ze zelf miste en een gek beeldje dat haar vader op hun allerlaatste reis naar Griekenland had gekocht. Voor Moira was dat het laatste moment waarop ze met z'n allen samen gelukkig waren. Nu bleef alleen zij nog over.

Ondertussen speurde ze de boekenkast verder af naar haar geliefde sprookjesboek. Het moest hier toch ergens zijn. Haar moeder smeedt haast nooit iets weg. Ze zou niet vertrekken voor ze het vond. Zelfs als dat zou betekenen dat ze toch de nacht hier zou moeten doorbrengen met de geest van haar moeder.

Dat Moira op dat moment een harde klap achter haar hoorde, deed haar onmiddellijk opschrikken.

'M...mam?' vroeg ze wat schuchter terwijl ze zich langzaam omdraaide.

Niets.

Moira werd kwaad op haarzelf. Hoe had ze zo bijgelovig kunnen zijn? De enige spoken hier waren degene die ze zelf verzon. Maar dat verklaarde niet waar het boek van de Darlings naartoe was.

De anders zo dappere Moira zette enkele stappen vooruit en merkte al vlug dat het boek op de vloer lag met de rug naar boven. Ze stond op het punt het op te rapen, wanneer het boek begon te daveren. Ditmaal dacht Moira niet dat ze te maken had met een ontevreden geest. Nee, in deze rommel vermoedde ze eerder een vuile rat!

Voorzichtig greep ze naar de bezem die vlakbij stond. Niet dat ze van plan was om ermee te slaan, maar ze moest toch iets hebben waarmee ze het beestje weg kon jagen. In een vloeiende beweging plaatste Moira de borstel onder het boek en wierp die omver. Ze stond klaar om de rat weg te vegen, maar hield in verbazing halt wanneer een piepklein gloeiend meisje met doorzichtige vleugels en angst in haar ogen haar handjes defensief voor zich uit hield.

‘Wat... wat ben jij?’

Het feetje zette voorzichtig een stap naar voren in een poging op te stijgen.

‘Dit kan niet zijn. Ik... ik hallucineer van verdriet... Dat moet het wel zijn.’

Moira sloot haar ogen en wreef er eens goed in. Als ze ze terug open deed, zou alles weer gewoon zijn.

Vlak voor haar vloog het feetje. Ze glimlachte zachtjes, hopend dat Moira hetzelfde zou doen. Moira hield nog een tel langer vast aan haar ongelooft, tot ze het gewoon niet meer kon ontkennen. Op dat moment schoten de verhalen van haar moeder haar terug te binnen. Had Wendy niet te maken gehad met een wezentje net zoals dit?

Moira ontweek het wezentje en hurkte zich om het boek terug op te rapen. Terwijl de fee toekeek, plaatste ze het boek terug op tafel en zocht ze naar een ruw geschetste kaart die Jane had gemaakt.

‘Hier!’ riep ze, terwijl ze haar vinger stevig op de pagina plantte, ‘Kom jij hier vandaan?’

De fee kwam naderbij en wou op Moira’s schouder landen, maar daar was Moira duidelijk nog niet klaar voor. Ze besloot dan maar te zweven vlak boven de pagina. Haast direct herkende

ze haar geboorteplaats. Met wild geknik bevestigde ze het vermoeden van Moira.

‘Nimmerland... Jij ... jij komt van Nimmerland.’

De fee grijnsde met een mond vol piepkleine tandjes. Ze had niet verwacht dat dit zo makkelijk ging gaan.

‘Maar waarom jij? Waarom nu?! Ik ben al lang geen kind meer! Peter had moeten komen toen ik nog jong was. Dat ... dat had m’n moeder me beloofd.’

Hierbij moest het feetje even nadenken. Praten kon ze nu eenmaal niet. Ze zou dus creatief moeten zijn. Met gebaren maakte ze duidelijk aan Moira dat ze graag enkele bladzijden om zou willen slaan. De kennis over mensen die Hedone haar geschonken had, kwam al vlug van pas. Anders had het feetje nooit de woorden kunnen lezen.

Met enige verbazing begon Moira te doen wat er van haar gevraagd werd. De fee speurde iedere pagina voorzichtig af en deed teken wanneer Moira halt moest houden. Op die momenten daalde ze even neer op het woord dat ze wou overbrengen. Moira las ze telkens hardop voor.

Wakker. Gevaar. Hulp. Familie. Peter. Haak.

‘Dat voorspelt niet veel goeds...’ zei Moira uiteindelijk.

Het feetje knikte zachtjes en plaatste voorzichtig haar handje op die van Moira.

‘Verwacht je dat ik dit alleen doe?’

De fee schudde van nee.

‘Dus zoeken we nog iemand die kan helpen?’

Ditmaal knikte ze van ja.

‘Wie dan?’

De fee twijfelde. Ze verwachtte niet dat ze het juiste woord in de verhalen van de Darling familie zou kunnen vinden. Zoekend keek ze rond, hopend dat ze iets kon vinden waarmee ze haar boodschap duidelijk zou kunnen maken. Waar ze niet op had gerekend, was het beeldje!

Enthousiast vloog ze er op af. In haar ogen was het perfect. Ze had het op geen enkele andere manier beter kunnen beschrijven.

Met wilde gebaren trok ze de aandacht van Moira naar het beeldje.

‘Wat? Ben je het zeker?’

Aan haar gedrag te zien, wist Moira onmiddellijk dat de fee overtuigd was. Ze nam het beeldje in haar handen en staarde er vragend naar. De houten Satyr met zijn panfluit staarde haar grijnzend aan.

Wat zou ze daarmee bedoelen?

III

DE LAATSTE ZOON

Het hart van Londen was een plaats die Moira maar zelden bezocht.

Een zee van mensen omringde haar op dit moment. Dit is exact waarom iemand zo mensenschuw als haar deze plek vermeid als de pest. Normaal gezien was ze de buitenwijken gewend. Nog steeds druk, maar je kon er tenminste bewegen zonder constant gehaaste zakenmannen en -vrouwen te ontwijken.

Het had haar al even gekost om hier te raken met de Tube. Gelukkig was er maar weinig verschil tussen haar en de gemiddelde gek terwijl ze tegen de vestzak praatte waarin ze het feetje verborgen hield. Toen ze eindelijk een rustig plekje vond, had ze de fee terug laten vliegen. Men had al vreemdere zaken gezien in de lucht van Londen. Niemand die het toch zou geloven.

Moira deed haar best om de fee niet uit het oog te verliezen, maar op het moment dat ze omhoog keek, botste een zakenvrouw tegen haar schouder aan. Moira keek om. De 'dame' trok zich er niets van aan en wandelde gewoon door. Moira beseftte dat ze ook zo had kunnen zijn. Een tijdje terug had ze een echte job in een kantoor. Dan droeg ze nette grijze kleren en kleurde ze haar anders rode haren gewoon zwart. Ze had hard gestudeerd om zo ver te raken. Haar moeder was zo trots op haar dochter. Maar een mondige en nogal handtastelijke manager had daar al vlug een einde aan gemaakt. Gelukkig voor hem was tandheelkundige zorg inbegrepen in zijn ziekteverzekering.

Na zoiets kon Moira natuurlijk niet rekenen op een goede referentie, maar dat stoorde haar niet. Haar hele leven opgesloten zitten in een betonnen kooi, vastgeplakt aan een scherm? Dat

was niet het leven dat ze wenste.

Onbewust grijsde Moira. Ze stond als enige stil in een menigte van werkmieren. Geen van hen was zo vrij als zij. Ze had geen job. Geen partner. Zelfs geen familie meer... In tegenstelling tot hen kon zij haar eigen richting kiezen. En toch... toch voelde ze zich doelloos tot op het moment dat het lot haar uiteindelijk een kans gaf om haar eigen avontuur te beleven. Het voelde aan alsof ze hiervoor geboren was.

Dat moment van zelfreflectie was echter van korte duur. Sta even te lang stil in een kudde als deze en de meeste creatieve vloekwoorden worden al vlug naar je hoofd gesmeten. Moira begon onmiddellijk terug te zoeken naar de fee. Al vlug ving ze haar terug op vlakbij een duur ogend appartementsgebouw. Dat was duidelijk de plek waar ze moesten zijn.

Na een tijdje wist Moira uit de mensenmassa te ontsnappen met zelf wat nodige schouderduwtjes. Ze haalde haar smartphone boven om niet verder op te vallen. De portier had haar opgemerkt en was duidelijk niet van plan om schorriemorrie als haar binnen te laten. Met haar blauw geverfde haar, witte faux lederen jas, zwarte top, gescheurde spijkerbroek en Nike sneakers was ze niet echt het soort persoon dat vertoefde in dit soort plekken.

Hier? Gaan we onze hulp hier vinden?

Ongeduldig zweefde het feetje naar Moira toe. Moira draaide haar vlug om zodat niemand het mythologisch wezentje tussen haar en decoratieve struiken zou opmerken. Aan haar gedrag was het duidelijk dat de fee aan het wachten was tot Moira naar binnen ging.

‘Dat is niet zo makkelijk. Zie je die man? Ik weet zeker dat hij me niet binnen zal laten.’

Het feetje vloog wat hoger, keek de portier aan en knikte naar Moira voordat ze in zijn richting vloog. Moira probeerde haar nog te stoppen, maar ze was veel te snel voor haar. Ze kon alleen maar in horror toekijken hoe het feetje in volle vaart vooruit ging.

Wat is ze van plan?

Aan die snelheid was het niet vreemd om te denken dat je te

maken had met een libelle. Dat was ook de eerste gedachte van de portier die het vervelend insect dat rond hem vloog probeerde weg te meppen. Hij maakte zich ook direct zorgen om al het stof dat rond hem heen dwarrelde. Met zijn allergieën zou hij er zeker last van krijgen. Zijn neus kriebelde al. Daar kwam de eerste nies!

HATJOEM'

De nies katapulteerde hem recht de lucht in! In zijn schrik begon de man hardop te schreeuwen. Tientallen Londenars haalden spontaan hun smartphones boven om het spektakel te filmen. Een gratis optreden van een straatmagiër als dit deed het altijd goed online.

Moira weerstond echter de verleiding om viral te gaan en zette het op een lopen nu de deur onbewaakt was. Met de portier ondertussen reeds enkele meters hoger besloot het feetje Moira ook te volgen. De persoon aan de balie had geen oog voor het meisje dat net naar binnen kwam. Ook zij was vanuit het raam aan het staren naar de onverwachte goocheltruc van haar collega. Dat gaf Moira de kans om onverstoord door te lopen naar de liften.

Terwijl ze angstvallig om haar heen keek, drukte ze meermaals op de knop om de lift naar beneden te brengen. Hoe langer het duurde, hoe groter de kans dat ze opgemerkt zouden worden.

Ping!

De liftdeuren schoven open voor het paar. Moira haastte zich naar binnen en dook opzij. Van zodra het feetje aan haar zijde was, begon ze wild op de knop te drukken waarmee de deuren terug zouden sluiten. Seconden leken wel uren op dat moment, maar al vlug stonden ze gerust en veilig achter gesloten deuren.

‘Oké, welke verdieping is het?’ vroeg Moira aan de fee.

Het feetje, dat ondertussen op haar schouder rustte, keek haar vragend aan. Verdiepingen waren duidelijk een concept dat ze nog niet gewend was. Moira vermoedde dat het feetje wel ongeveer kon voelen waar de persoon die ze zocht was, maar voor de rest moest ze het zelf maar uitzoeken.

‘Dan checken we ze maar allemaal.’

In één vloeiende beweging tikte Moira alle verdiepingen aan. Dat had ze altijd al eens willen doen. Toch besepte ze achter de derde verdieping al waarom mensen hierop fronsten. De korte rit omhoog, gevolgd door de plotse schok en de deuren die voor niets open gingen, hingen haar al vlug de keel uit.

Pas op de 11de verdieping schoot het feetje terug in actie. Van zodra de deuren nog maar een kiertje open waren, vloog ze vooruit. Een gefrustreerde Moira bleef achter, wachtend tot de deuren wijd genoeg open waren voor haar. Wanneer het eenmaal zover was, zette ze het zelf op een lopen. Waar kon die verdomde fee toch zijn?

Daar!

Ze was reeds halverwege de linkergang tegen dat Moira in actie kon schieten. Uiteindelijk mocht Moira tot aan het einde van de gang hollen. Daar vond ze het feetje terug, met al haar macht duwend tegen de houten deur.

Er was geen twijfel over mogelijk. Dit moest wel het juiste adres zijn.

Moira kon niet anders dan een zucht slaken. Voor ze naar hier waren gekomen, had ze research gedaan over Fauns en Satyrs. Wat ze las, was op z'n minst tegenstrijdig. Met vrolijk en ondeugend kon ze omgaan, maar de liefde voor wellust en vervoering? Dat waren andere zaken. En van een ithyphallos was ze al helemaal geen fan!

Met deze gedachten in het achterhoofd balde ze haar vuist en begon ze hard op de deur te bonken.

Aan de andere kant van de deur was het een drukte van jewelste. Tientallen spookachtige handen zweefden doorheen de ruimte. In de keuken hielden ze zich bezig met het voorbereiden van een uitgebreide maaltijd. Een ander paar hield zich bezig met het herordenen van de boekenkast voor de zoveelste keer. Andere handen stofzuigden, laptten de ramen, deden de afwas,

plooiden de gewone was en kuisten het toilet.

Dit alles terwijl een oude bokkenpoot zich kapot zat te staren op een laptopscherm terwijl hij in een comfortabele zetel lag. Hij droeg een wit overhemd, een blauwe blazer en een rode das, maar was duidelijk zijn broek, sokken en schoenen vergeten. Niet dat die over zijn hoeven zouden gepast hebben.

Het figuur was diep verzonken in zijn gedachten, zoekend naar dat ene woord dat maar niet komen wou. Hij zat in zijn eigen wereldje en niemand zou hem daar zomaar uit halen. Zeker geen geklop op de deur.

Moira was echter niet van plan om te stoppen met beuken. Ze hoorde duidelijk lawaai aan de andere kant van de deur. Waarom deed er dan niemand open? Zou ze dan echt zwaardere maatregelen moeten nemen?

Net wanneer Moira op het punt stond haar schouder tegen de deur te zetten, hoorde ze een stem links van haar.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg de kleinste van de twee. Ze staarde Moira streng aan met haar blauwgrijze ogen. Haar gevlochten lichtbruin haar zat verstopt onder de kap van een groene hoodie. Toch meende Moira nog een zilverkleurige veer op te merken die erin vervlochten zat.

De vrouw aan haar zijde bleef stil. Hoewel ze op haar hoede was, merkte Moira ook op dat ze haar duidelijk bestudeerde. Haar huid was een pak bleker dan die van haar metgezel en ondanks de kou en nattigheid van het seizoen was ze gekleed in een lange zomerjurk die bij iedere beweging wapperde alsof het golven waren. Het enige dat ze gemeen hadden met elkaar was dat ze elk een bruine zak vol boodschappen droegen.

‘Uhm...’ stamelde Moira.

Haar brein draaide op volle toeren. Zo probeerde ze de fee weg te moffelen achter haar rug terwijl ze een degelijk excuus verzon.